

Carl-Gustaf Eriksson

4 juni 1866 – 27 december 1905

Carl-Gustaf Eriksson, *Kristina kyrka*, trärelief ca 25 x 30 cm.

Birgitta Ward, barnbarn till Carl-Gustaf Eriksson: Det har funnits flera verk av honom, men jag vet inte var de finns idag. Vid arvskiftet 1975 efter min faster Sigrid Eriksson, fördelades mellan arvingarna ett antal reliefer och träskulpturer av honom, bland annat ett hundhuvud.

Jag lämnade i slutet på 1970-talet en teckning av Carl-Gustaf Eriksson föreställande Vallaskolan till någon på stadsarkitektkontoret – kan ha varit Fredrik Meurman eller Erik Lejonhufvud.

Carl-Gustaf Eriksson, murare och byggnadsingenjör.

Birgitta Ward: I mitten längst fram, Carl-Gustaf Eriksson. Längst upp till höger, brodern Oskar Emanuel (1871 – 1891), som var sjöman och dog i London. Övriga bröders namn, som jag inte kan placera på kortet, är Jan, Petter, Erik, Per och Johan. Dessutom fanns två systrar, Hulda och Selma.

Minnessten i Sättra Brunn, huggen av Carl Gustaf Eriksson. I höger nederkant kan man se hans initialer CGE. Text på stenen:

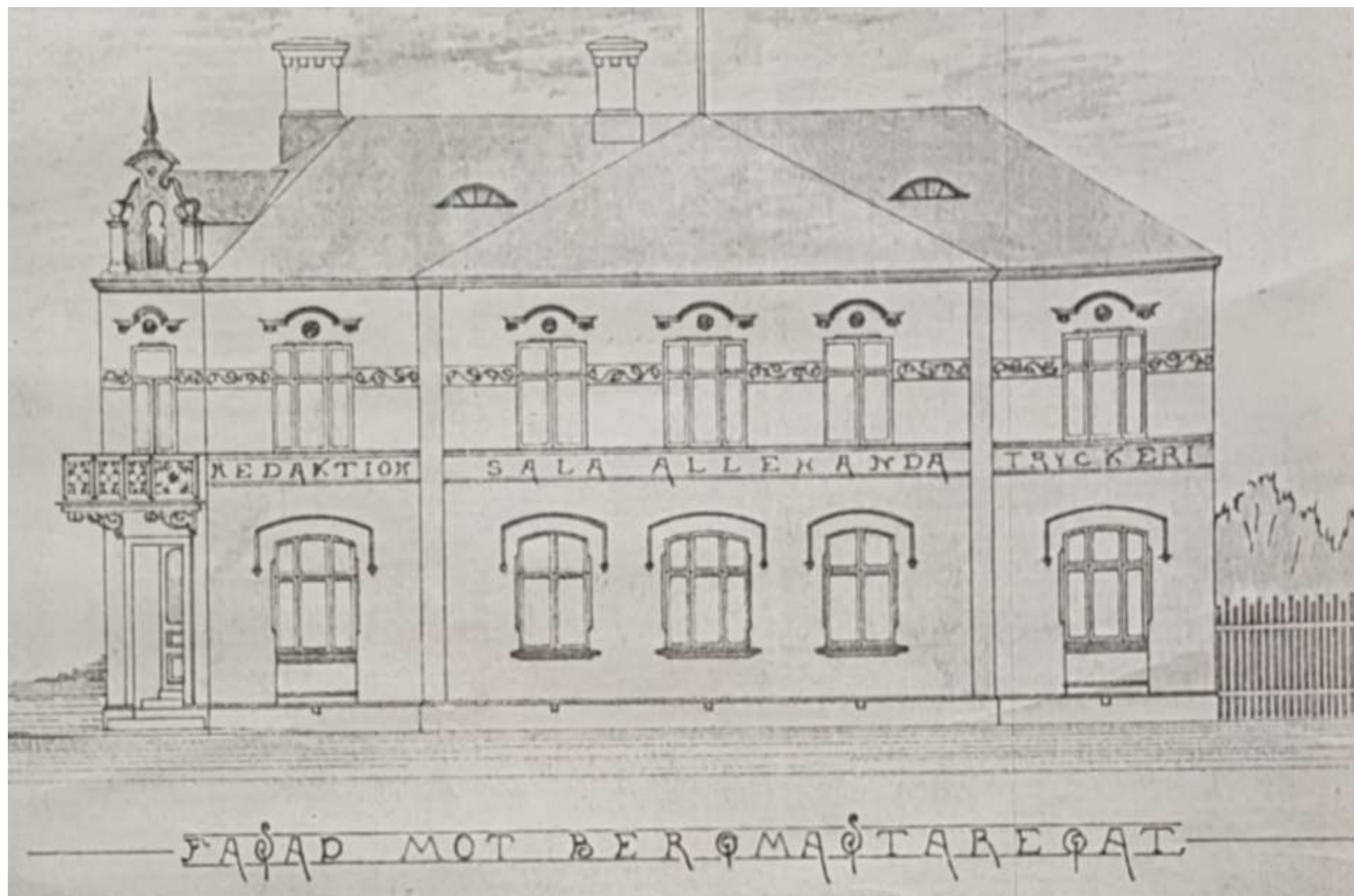
TILL
HÅGKOMST
AV
BISKOP
ANDERS
KALSENIUS
DE
SJUKES
VÄLGÖRARE

STENEN • RESTES • VID • SÄTRA • BRUNNS • 200 • ÅRS • FEST • MIDSOMMAREN • 1900 • DÅ • S • E
• HENSCHEN • VAR • INTENDENT • OCH • E • L • HENSCHEN • KAMRER • • FHDEL •

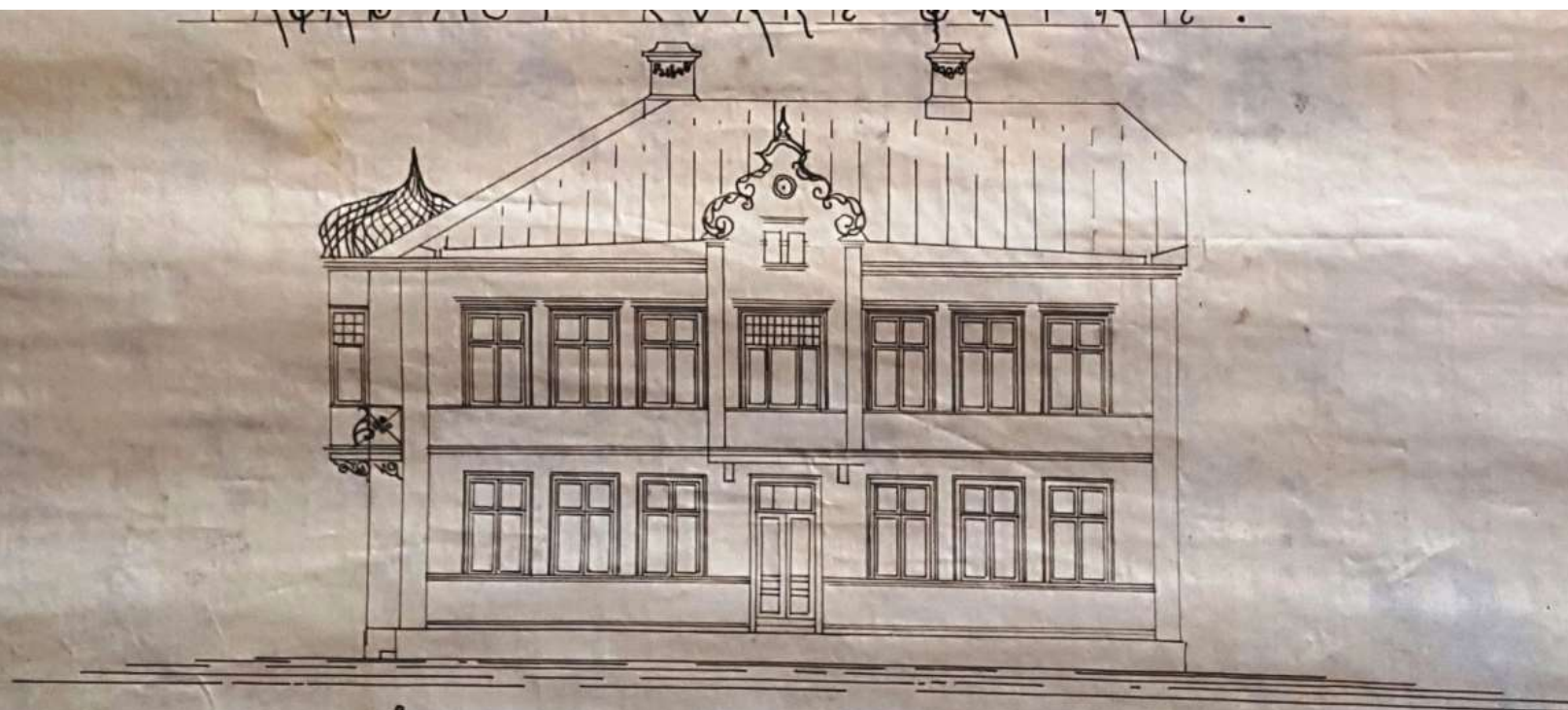

Vet någon vad sista bokstavkombinationen FHDEL betyder?

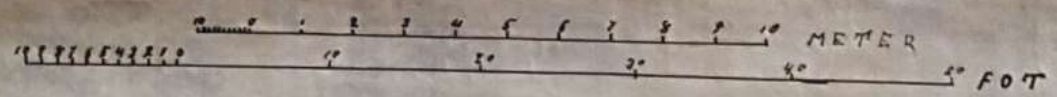
Ritningar upprättade av Carl Gustaf Eriksson:

FASAD MOT GRÖNA GATAN.

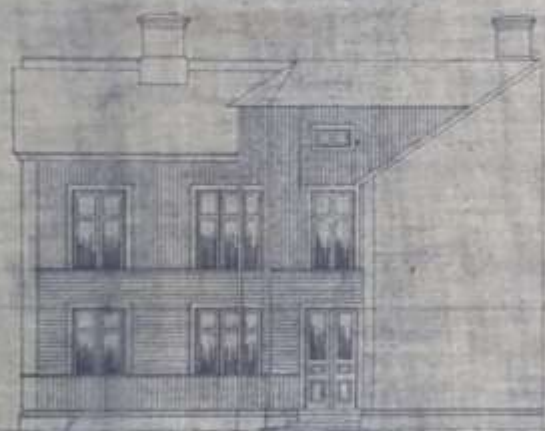
Jula i juli 1902
Carl Gust. Eriksson

Nº 146

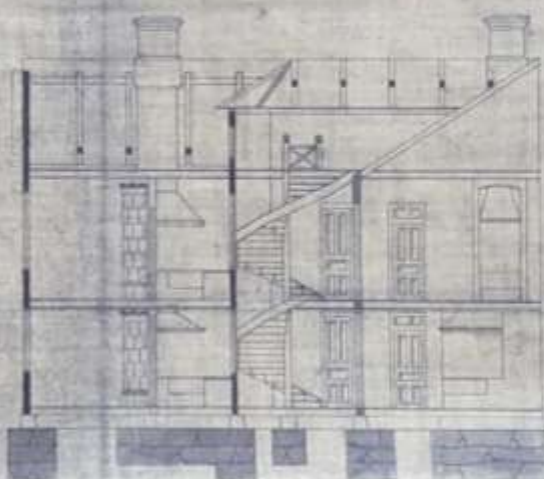
Planering.
För om och tillbyggnad å gård Nº 37 Södr. Gv.
Sala Stad.

146.

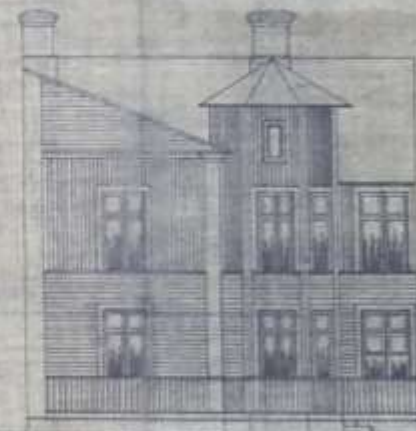
År 1902 den 1 Mars
helt den ritning för
Byggnads förändring i Sala
gård Nº 37 Södr. Gv.
i en plan
Kont. Loffler

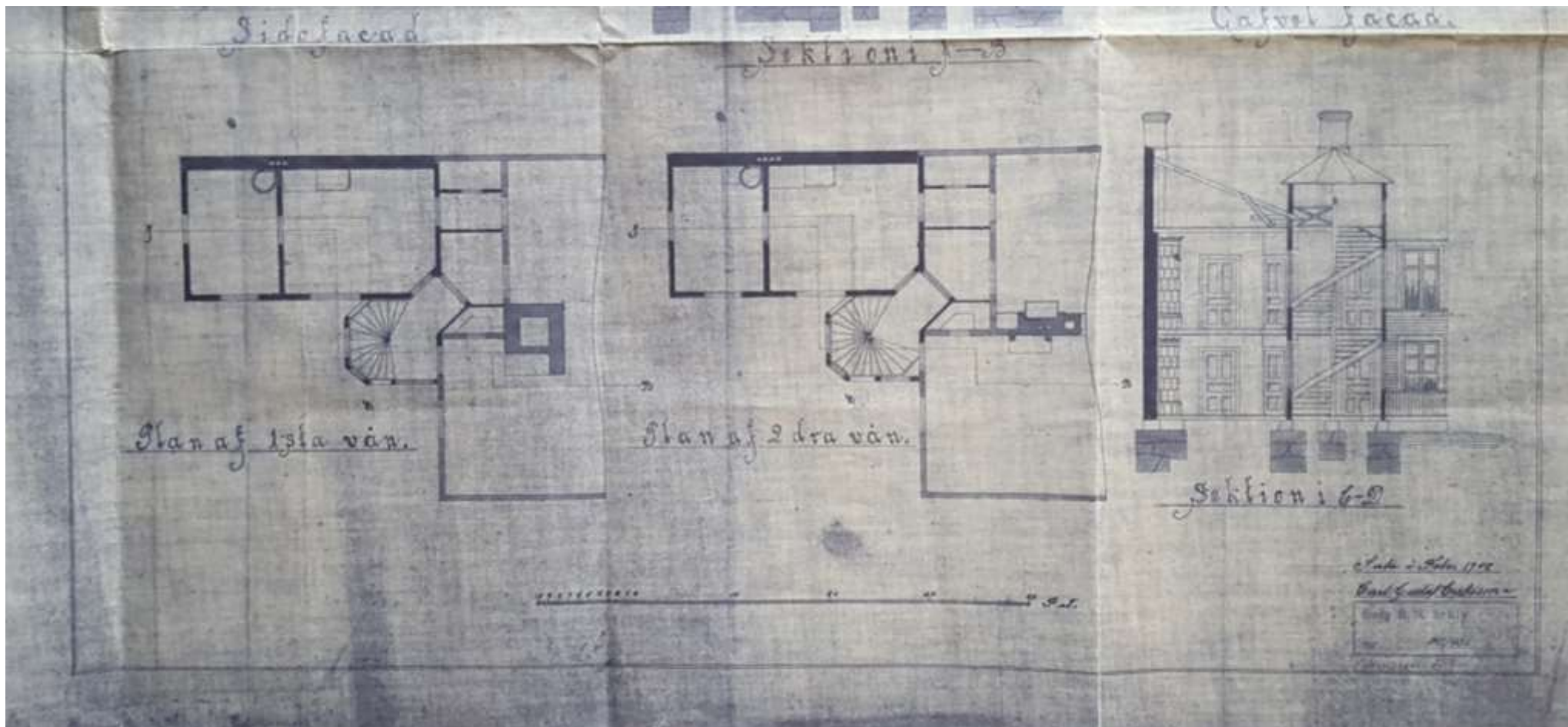
Sidofacade

Sektion 1-2

Ansicht facade

Sala Allehanda 29 dec 1905:

Ett hemskt drama

utspelades härstädes i natt, och allenast lyckliga tillfälligheter gjorde att endast ett människolif spildes.

Muraren Karl Gustaf Eriksson, boende å Västermalm, har i många år varit något öfverspänd och besynnerlig samt har tidtals varit sinnesförvirrad. Isynnerhet då han varit dryckesrörd har han visat sig orolig och retlig till lynnet samt flera gånger antydtt, att han ämnade taga lifvet af sina anhöriga.

I går efter begaf han sig ut i världen, utan att någon ting ovanligt kunde förmärkas hos honom. Men då han vid midnattstiden hemkom, var han orolig och upprörd. Vid 1-tiden på natten blef han plötsligen vildsint och sökte försedd med en stor, skarpslipad knif, att öfverfalla sin hustru, hvars nödrop väckte öfriga i gården boendes uppmärksamhet. Innan någon hjälp hann anlända, hade Eriksson måttat ett knifhugg mot hustrun, som emellertid var slapp oskadad. Hugget träffade i stället lampan, som slöcknade och det blef mörkt i rummet. Detta var hustruns och barnens räddning. Genom att en hyrå, som var ställd framför en dörr, döngs undan, fick hustrun och barnen i det rådande mörkret tillfälle att undkomma gecom nämnda dörr in i en lägenhet, som bebos af en hyresgäst, där de togo sin tillflykt in i ett skaffereri.

de togo sin tillflykt in i ett skaffereri. Nu berättade Eriksson ett tilltänkande

de togo sin tillflykt in i ett skaffereri.

Nu berättade Eriksson ett tilltänkande efter de försvunna, därunder våldsam slående på dörrarna och krossande flera fönsterrutor. Slutligen hoppade han ut genom fönstret, förmodligen i tanke att de sluppit ut på gården, men då han ej fann öfver sig, kom han på en annan väg in igen. Som ingen af de i gården boende vågade göra något försök att afväpna den vansinnige, begaf sig en af hyresgästerna ut att söka polisens bistånd. Men då polis tilltade kom, var Eriksson försvunnen. Han hade klädt af sig spritt naken, och hans kläder hittades på gården utanför hans fönster. Ymniga blodspår vidhandengåfvo, att han skurit sig på glasbitarna, då han gått ut och in genom det krossade fönstret.

Allt letande efter honom själf var emellertid fruktlöst, äfven sedan det blifvit ljust.

Omsider fann man i snön spår af hans nakna fötter jämte blodfläckar. Då spåren ledde ut från Norrby tull, antog man att Eriksson begifvit sig ut till sin fader, som bor ute vid Modigsbacke, ungefär ett par kilometer utom staden, hvarför man begaf sig dit. Komna ungefär halfvägs, till den öfver Södra ledande Garfwarebron, påträffade de sökande Erikssons nakna lik, liggande i vattnet strax invid bron och delvis fastfruset. Af spåren att döma synes

fastfruset. Af spåren att döma synes Eriksson gått ned i ån på ena sidan och vadat öfver samt sökt, eburna förgäves, komma upp på andra sidan. Han hade måhända fått stelkramp och omkommit.

Då fot- och blodspåren ledde vidare ut till Modigsbacke, var man öfvertygad om att finna Erikssons där boende gamle fader bragt om lifvet, synnerligen som E. flera gånger uttalat hotelser i denna riktning. Detta var dock icke fallet, ty aldringen hade tillfälligt tillbragt natten i staden. Att han tack vare denna tillfällighet, undgick en fasansfull död genom sin vansinnige sons hand, är tydligt. Undersökningarna gafvo nämligen vid handen, att Eriksson två gånger under natten besökt fadrens bestad, där han lämnat dörrarna vidöppna. Då han icke funnit fadern hemma, hade han så begifvit sig tilibaka mot staden. Det ser icke ut som om hans mening varit att förkorta sitt lif. Snarare vore man benägen antaga, att han velat genom ett bad i ån söka värma sig, då han naturligen måste hafva lidit betydligt af kolden under den långvariga friluftsvistelsen utan en trå på kroppen.

Hvad som nu närmast vällat vansinnets utbrott hos Eriksson vet man icke, men en bidragande orsak torde hafva varit, att E. befann sig i prekära ekonomiska omständigheter.

Eriksson efterlämnar änka och flera barn, af hvilka 5 ännu icke fullvuxna vistas i hemmet.